

PARAULA I VIDA

Santuaris: llocs d'acolliment, pregària i misericòrdia

La celebració a Canillo i Meritxell (Andorra) de la 40a Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes Balears, m'ha portat a reflexionar, ja propera la Setmana Santa, en el valor dels Santuaris en la nostra vida de fe, i especialment com a llocs on podem experimentar la misericòrdia de Déu envers nosaltres, tan febles i pecadors, tan necessitats de l'ajuda celestial. Tinguem presents els grans Santuaris del món i la seva atracció: Montserrat, Lourdes, el Pilar, Fàtima, Częstochowa, Guadalupe, Aparecida... i els Santuaris de la Diòcesi: Núria, patrona del Bisbat; Meritxell, patrona d'Andorra; el Sant Crist de Balaguer. I els més locals, també molt estimats i visitats: La Mare de Déu del Remei, al Castell del Remei (Plana d'Urgell); Mijaran, a la Vall d'Aran; les Sogues (Bellvís); Socors (Agramunt); Claustre (Guissona); Arboló (Pallars Sobirà), Valldeflors, Refet, Salgar, Talló i tants d'altres. Són petits oasis, on hi trobem la pau de Déu.

El Papa Francesc en un Discurs recent (29/11/2018) adreçat als participants del 1er Encontre Internacional de Rectors i Treballadors dels

Santuaris, ha subratllat com **els Santuaris són un lloc privilegiat d'acolliment, de pregària i de misericòrdia**. Són molts els que van al Santuari «perquè necessiten rebre una gràcia, i després tornen per agrair d'haver-la experimentada, sovint per haver rebut fortalesa i pau en la prova. Aquesta oració fa que els Santuaris siguin llocs fecunds, on la pietat del poble sigui sempre alimentada i creixi en el coneixement de l'amor de Déu».

Són importants els Santuaris en el món contemporani perquè són un lloc de refugi i oasi enmig dels tràfecs de la vida, i moltes persones s'hi atansen per viure la seva fe i la seva devoció, però també per poder trobar consell, perdó, misericòrdia i bellesa inspirada en la fe. El Santuari llença preguntes fonamentals, i dona respostes. Els Santuaris, especialment els dedicats a Jesucrist i a la Mare de Déu, així com també els dedicats als Sants, són una font d'aigua viva on tots ens hi podem acostar per trobar consell espiritual, conhort i força enmig de les contrarietats i les tempestes de la vida.

El Papa Francesc va recordar que un Santuari, és un lloc privilegiat de la misericòrdia. Acollim aquest mis-

satge en la nostra Quaresma i Setmana Santa. Visitem-ne algun i obrim-nos a la misericòrdia que el Pare celestial ens vol donar. Diu el Papa que «ningú en els nostres Santuaris no s'ha de sentir com un estrany, especialment quan hi va amb el pes del seu pecat, per això, el Santuari és un lloc privilegiat per experimentar la misericòrdia que no coneix límits. De fet, quan la misericòrdia és viscuda, esdevé una forma d'evangelització real, perquè transforma els que reben la misericòrdia, en testimonis de la misericòrdia». I recomana celebrar-hi el sagrament de la Reconciliació, i que els fidels hi puguin trobar «sacerdots ben formats, sants, compassius, capaços de fer tastar la veritable trobada amb el Senyor que perdona. Testimonis fidels de l'amor del Pare que s'acosta a tots i surt al seu encontre, feliç d'haver trobat els que s'havien perdut». «I llocs on s'ajudi a viure les obres de misericòrdia perquè en els Santuaris, la generositat i la caritat es realitzen de manera natural i espontània com a actes d'obediència i amor al Senyor Jesús i la Mare de Déu».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Dia del Seminari a la Catedral i a la Diòcesi

El diumenge dia 17 de març, l'Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió de Seminari i Universitats de la CEE va presidir la Missa dominical a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, coincidint amb el II Diumenge de Quaresma, jornada del Dia del Seminari 2019. Van concelebrar l'Eucaristia amb l'Arquebisbe els vicaris generals de la Diòcesi i altres sacerdots de la ciutat de La Seu d'Urgell. A totes les parròquies també es pregà i es donà testimoniatge del bé de la vocació acollida i resposta generosament. A la seva homilia, l'Arquebisbe animà els fidels a intensificar en aquell diumenge i al costat de la festa del sant patró de l'Església, Sant Josep, la pregària per les vocacions al ministeri presbiteral i pels seminaristes, els seus formadors, i tots els que estan vinculats a aquesta institució que és el cor de la Diòcesi.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jo no et condemno. Vés-te'n i no pequis més

Aquestes paraules de Jesús a la dona pecadora són un tresor; expressen de manera senzilla tota la riquesa de l'Esperit de Jesús. Són les paraules que surten del cor de Déu i que ens dirigeix a cada un de nosaltres, a la humanitat sencera.

Jesús ha viscut la nostra vida humana des de l'Esperit de Déu i l'ha portat a una plenitud sublim. Ell ho exhorta amb paraules radicals: «sigueu perfectes com ho és el vostre Pare» (Mt 5,48), fins i tot incomprensibles de tan exigents: «si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l...» (Mt 18,9). A l'últim horitzó hi ha la seva pròpia mort: «només troba la vida el qui la perd...» (Mc 8,35).

El missatge de Jesús, i especialment la seva mort en creu, no poden fer pactes de concessió amb el nostre món humà, petit, mesquí, egoista; la seva creu condemna el món. Però aquesta és la nostra lògica, no la de Déu. Ell mateix diu que no ha vingut a condemnar el món (Jn 3,17). La creu de Jesús no condemna el món sinó que el salva. És el que diu a la dona pecadora, a tota la humanitat, tan terriblement injusta, tan inhumana: «Jo no et condemno». L'obra de Déu té una lògica paradoxal. Precisament el moment en el qual mostra al nostre món petit i cruel el seu missatge més radical, és el moment que es posa al costat d'aquest món indignat per dir-li: «Jo no et condem-

no; no pequis més». És la crida que ens fa a cadascun de nosaltres, a la humanitat sencera: no tornis al teu món inhumà, injust, mesquí, perdut; aixeca la teva vida, no et deixis enganyar per la riquesa, el poder, la satisfacció passatgera, obre el cor a la justícia, el perdó, l'amor, la generositat, la llibertat, l'alegria, la vida: «Vés-te'n i no pequis més.»

Hem sentit a la primera lectura el crit impactant de Déu en boca d'Isaïes: «estic a punt de fer una cosa nova; no us n'adoneu?». Aquesta «cosa nova» és Jesús, que des de la creu diu a la nostra humanitat tan terrible: «Jo no et condemno; vés-te'n i no pequis més.»

Mn. Gaspar Mora, professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Santuarios: lugares de acogida, oración y misericordia

La celebración en Canillo y Meritxell (Andorra) del 40.º Encuentro de Santuarios de Cataluña y las Islas Baleares, me ha llevado a reflexionar, ya cercana la Semana Santa, en el valor de los Santuarios en nuestra vida de fe, y especialmente como lugares donde podemos experimentar la misericordia de Dios para con nosotros, tan débiles y pecadores, tan necesitados de la ayuda celestial. Tengamos presentes los grandes Santuarios del mundo y su gran atracción: Montserrat, Lourdes, Pilar, Fátima, Częstochowa, Guadalupe, Aparecida... y los Santuarios de la Diócesis: Núria, patrona de la Diócesis; Meritxell, patrona de Andorra; el Santo Cristo de Balaguer. Y los más locales, también muy queridos y visitados: Ntra. Sra. del Remedio, en Castell del Remei (Plana de Urgell); Mijaran, en el Valle de Arán; les Sogues (Bellvís); Socorro (Agramunt); Claustro (Guissona); Arboló (Pallars Sobirà), Valldeflors, Refet, Salgar, Talló y tantos otros. Son pequeños oasis, donde encontramos la paz de Dios.

El Papa Francisco en un Discurso reciente (29/11/2018) dirigido a los participantes del 1.º Encuentro Internacional de Rectores y Operarios de los Santuarios, subrayó como **los Santuarios son un lugar privilegiado de acogida, de oración y de misericordia**. Son muchos los que van al Santuario «porque necesitan recibir una gracia, y luego vuelven para agradecer haberla experimentada, a menudo por haber recibido fortaleza y paz en la prueba. Esta oración hace que los Santuarios sean lugares fecundos, donde la piedad del pueblo sea siempre alimentada y crezca en el conocimiento del amor de Dios».

Son importantes los Santuarios en el mundo contemporáneo porque son un lugar de refugio y oasis en medio del ajetreo de la vida, y muchas personas se acercan a ellos para vivir su fe y su devoción, pero también para poder encontrar consejo, perdón, misericordia y belleza inspirada en la fe. El Santuario lanza preguntas fundamentales, y da respuestas. Los Santuarios, especialmente los dedicados a Jesucristo y a la Virgen, así como también los dedicados a los Santos, son una fuente de agua viva donde todos nos podemos acercar para encontrar consejo espiritual, consuelo y fuerza en medio de las contrariedades y las tormentas de la vida.

El Papa recordó que un Santuario, es un lugar privilegiado de la misericordia. Acojamos este mensaje en nuestra Cuaresma y Semana Santa. Visitemos algún Santuario y abrámonos a la misericordia que el Padre celestial nos quiere regalar. Dice el Papa que «nadie en nuestros Santuarios debe sentirse como un extraño, especialmente cuando va con el peso de su pecado, por eso, el Santuario es un lugar privilegiado para experimentar la misericordia que no conoce límites. De hecho, cuando la misericordia es vivida, se convierte en una forma de evangelización real, porque transforma a los que reciben la misericordia, en testigos de la misericordia». Y recomienda celebrar el sacramento de la Reconciliación, y que los fieles puedan encontrar «sacerdotes bien formados, santos, compasivos, capaces de hacer gustar el verdadero encuentro con el Señor que perdona. Testigos fieles del amor del Padre que se acerca a todos y sale al encuentro, feliz de haber encontrado a los que se habían perdido». «Y lugares donde se ayude a vivir las obras de misericordia porque en los Santuarios, la generosidad y la caridad se realizan de manera natural y espontánea como actos de obediencia y amor al Señor Jesús y a la Virgen».

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

10 anys de renovació de l'Escola Mare de Déu del Roser de Guissona

Les 24 escoles de les Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll fa deu anys que treballen juntes sota el paraigua de la fundació FEDAC, i que inclou l'Escola Mare de Déu del Roser de Guissona. Aquest treball té continuïtat i futur seguint un somni. Així ho resumia el testimoni d'un professor: «El somni que neix dins teu: per crear un món millor. Creu en aquest somni». Un somni per a educar, que és el punt de partida de qualsevol projecte educatiu i pastoral.

Són algunes idees que s'han transmès en la celebració dels 10 anys de la FEDAC que s'ha celebrat el dia 16 de març al Palau de la Música Catalana. La història la va iniciar fa més de 150 Sant

Francesc Coll, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, impulsant una obra religiosa i educativa en diverses poblacions de Catalunya.

El moment segurament més emotiu de l'acte ha estat l'aplaudiment a les germanes que van decidir iniciar fa 10 anys aquest projecte conjunt de les seves escoles. Una comissió fundacional formada principalment per dones i que va confiar en els laics per donar continuïtat al carisma del Pare Coll.

El moment segurament més emotiu de l'acte ha estat l'aplaudiment a les germanes que van decidir iniciar fa 10 anys aquest projecte conjunt de les seves escoles. Una comissió fundacional formada principalment per dones i que va confiar en els laics per donar continuïtat al carisma del Pare Coll.

Trobada de joves de preconfirmació d'Andorra per Quaresma

Una seixantena de noies i nois de preconfirmació de les parròquies d'Andorra van participar, el dissabte 16 de març, en la segona trobada del curs 2018-2019 que es va dur a terme al Col·legi Janer. La trobada la van fer acompanyats de les seves catequistes i dels mossens de les parròquies respectives.

«No perdís el tren!» fou el lema sota el que es va fer la reunió en aquest temps de Quaresma. Es tractava de transmetre a través del joc i la reflexió els valors de la figura de Jesús, entesa com una «màquina-maquinita» que impulsa el tren de la nostra vida cristiana. Que impulsa també l'Església, entesa com una «Estació Central» en el nostre viatge de fe, i que també impulsa els vagons de la comunitat, plens d'amics, familiars i nosaltres mateixos.

Els joves i catequistes van fer el viatge, amb una parada obligatòria en 5 estacions, on es van treballar diferents valors d'aquest temps litúrgic fins arribar a la capella, Estació Central, punt d'inici i fi del camí on, a través de la pregària, es va posar en comú el treball fet durant el matí.

Cada grup es va endur a casa un collage realitzat en una de les parades, record d'aquesta trobada fraterna, símbol que «el millor viatge és aquell que es fa en companyia de Jesús».

I es van acomiadar fins a la propera trobada, que serà el dia 18 de maig, per fer camí de Pasquades de Sant Joan de Caselles fins a Meritxell.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

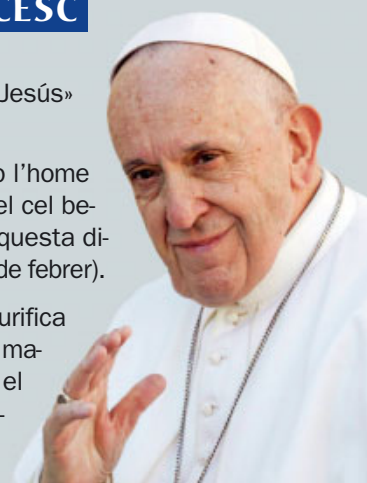
@Pontifex: «Que el Senyor ens doni la gràcia de la memòria i de l'esperança, per poder avançar amb perseverança en el camí de la nostra vida» (1 de febrer).

@Pontifex: «La vida consagrada és una trobada viva del Senyor amb el seu poble, és una crida a l'obediència fidel de cada dia i a les sorpreses inèdites de l'Esperit, és visió d'allò que cal

abraçar per obtenir la joia: Jesús» (3 de febrer).

@Pontifex: «Déu està amb l'home que busca la pau. I des del cel beneix cada pas que, en aquesta direcció, té lloc a la terra» (4 de febrer).

@Pontifex: «La pregària purifica el cor del replegar-se en un mateix. La pregària feta amb el cor és reconstituent de fraternitat» (4 de febrer).

L'Eutanàsia i el suïcidi assistit, tema de la Jornada de Pastoral de la Salut

La 14a Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut es va celebrar el dissabte 16 de març a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Va ser presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, juntament amb la Delegada de Pastoral de la Salut, Gna. Visitación Lorenzo, religiosa de la Sagrada Família d'Urgell, i va comptar amb la presència de més de 70 agents de Pas-

toral de Salut del Bisbat d'Urgell i algun de Solsona.

La ponent fou la metgessa Dra. Montserrat Esquerda, Delegada de Pastoral de la Salut de la Diòcesi de Lleida, que fa més de 25 anys que treballa com a metge en l'àrea de Lleida, especialment en l'àrea de pediatria, en bioètica i en l'acompanyament en el dol.

El tema que desenvolupa la 14a Jornada de Pastoral de la Salut Montserrat Esquerda en les seves dues conferències matinals fou el de «L'eutanàsia i el suïcidi assistit».

La Dra. Esquerda subratllà el compromís de l'Església en favor de la vida, sobretot de les persones en situacions d'especial vulnerabilitat, que en paraules ben recents del Papa Francesc «ha de ser clara, ferma i apassionada». Així mateix, insistí com l'Església demana mitigar el dolor i el sofriment mitjançant cures pal·liatives i l'acompanyament als malalts i als qui en tenen cura, i legislar en favor de bones mesures socials que permetin una millor atenció als malalts. Preocupa constatar la distorsió amb què són tractats sovint aquests temes de la malaltia greu, l'acabament de la vida i l'acompanyament de la mort, que són tan importants per a les persones, les famílies i tota la societat.

L'eutanàsia en sentit veritable i propi s'ha d'entendre com una acció o omissió que per la seva naturalesa i en la intenció causa la mort, amb la finalitat d'eliminar qualsevol dolor. L'Església sempre ha considerat l'eutanàsia com un mal moral i un atemptat a la dignitat de la persona, en tant que és l'eliminació deliberadament i moral inacceptable d'una persona humana (cf. EV 65).

Ningú no és amo absolut de la vida. No existeix un dret a disposar arbitràriament de la pròpia vida. Les decisions terapèutiques tenen la seva arrel en els coneixements de la medicina basada en l'evidència i cerquen curar. D'altra banda, no és possible entendre l'eutanàsia i el suïcidi assistit com una cosa que es refereixi exclusivament a l'autonomia de l'individu, ja que aquestes accions impliquen la participació d'altres, en aquest cas, del personal sanitari. Ja el jurament hipocràtic afirma: «No donaré cap droga letal a ningú, encara que me la demanin, ni suggeriré un ús com aquest.»

El que realment demanen els malalts i les seves famílies és l'ajuda per a assumir els problemes i les dificultats personals i familiars que s'acostumen a presentar en els últims moments de la vida. El tractament del dolor i l'abordatge del sofriment, el control d'efectes secundaris i colaterals, la millora de la qualitat de vida i de l'autonomia del pa-

cient, l'ajuda a les famílies en aquestes situacions, morir en companyia dels éssers estimats, amb l'assistència espiritual i sacramental, i molts altres aspectes importants, són els elements reiteradament demanats. I aquests elements són precisament els que configuren el que coneixem com a cures pal·liatives. Crida l'atenció que es vulgui proposar una llei d'eutanàsia quan no s'ha legislat a nivell estatal sobre la instauració de les cures pal·liatives, així com la necessària formació reglada d'aquesta disciplina d'altíssim valor científic i ètic en l'àmbit universitari i sanitari. Són precisament aquestes cures les que són demanades àmpliament per la societat i pels professionals sanitaris en particular. Referent a això, el Papa Francesc afirma: «No sempre es pot garantir la guarició de la malaltia; a la persona que viu hem de cuidar-la i podem cuidar-la sempre: sense escurçar la seva vida nosaltres mateixos, però també sense acarnissar-nos inútilment contra la seva mort. En aquesta línia es mou la medicina pal·liativa que revesteix també una gran importància en l'àmbit cultural, esforçant-se per combatre tot el que fa la mort més angoixant i plena de sofriment, és a dir, el dolor i la soledat» (Roma, novembre 2017).

La ponència de la Dra. Esquerda va acabar amb les preguntes dels assistents sobre diferents aspectes. Després es van desplaçar al Santuari-Basilica del Sant Crist de Balaguer on, presidida per Mons. Vives, va tenir lloc una pregària davant la sagrada imatge del Sant Crist encomanant especialment tots els malalts i els qui els atensem des dels diferents àmbits de la Pastoral de la Salut. Posteriorment, es va resar l'Àngelus a la Mare de Déu, sota l'advocació dels Dolors.

Un dinar de germanor a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer va cloure la jornada.

L'Eucaristia sacrament de la plenitud de la Caritat i de la Vida

El Dijous Sant, l'Església ens convida, tot iniciant el Triduum Pasqual, a viure la Diada de l'Amor Fratern, una diada que neix del Memorial del Sant Sopar, així ho recordarem en l'oració de la col·lecta de la missa del Dijous Sant, quan els sacerdots en la missa diran «*Oh Déu, avui celebrem aquella Cena sacratíssima [...]. Feu que obtinguem d'aquest gran sacrament la plenitud de la caritat i de la vida.*»

El temps que hem viscut de la Quaresma i el que viurem en la Setmana Santa ens volen portar a viure amb tota plenitud el sentit de la propera Pasqua, i aquesta plenitud ens ha de permetre que sempre, en el nostre camí per la vida, siguem homes i dones que viuen amb majúscula la Vida i la Caritat, des d'una vivència d'amor fratern.

La fraternitat és trobar-se amb l'altre, no defugir d'ell, sigui proper o llunyà, creient o no creient, bé jo encara diria més l'amor fratern que se'ns dona en l'Eucaristia ens ha d'empènyer a anar a buscar-lo per oferir-li el que som i el que tenim, no més així podrem parlar d'Amor Fratern, amb tota la seva força i radicalitat que comporta aquesta expressió. L'aliment eucarístic ens fa forts i valents per poder sortir a canviar aquest món caduc, sense valors, que ens ha tocat viure i moltes vegades patir. I per canviar el món hem de canviar les persones, no només per obrir les finestres tancades i egoistes del seu cor, sinó per poder donar respostes ben concretes i solidàries als que més ens necessiten, els pobres i els marginats.

El Papa Francesc en la seva Carta per la Quaresma diu: «*Abandonem l'egoisme, la mirada fixa en nosaltres mateixos, i dirigim-nos a la Pasqua de Jesús; fem-nos proïsmes dels nostres germans i germanes que passen dificultats, compartint amb ells els nostres béns espirituals i materials.*». Aquesta crida és també la crida de Càritas d'Urgell, cercant que ens fem portadors de la Diada de l'Amor Fratern en aquests temps de conversió, i que la nostra almoïna ajudi a convertir-nos a nosaltres mateixos i als que la necessiten, recuperant els drets que la nostra societat consumista i materialista els hi ha negat i arrencat de les seves vides. El dret a la família, a la habitatge, a l'educació, al treball, a la sanitat, a l'acollida, a un món sostenible i ecològic,...

Et demanem que tot celebrant la Diada l'Amor Fratern d'aquests dies «*tu siguis part de la solució contra la pobresa*» i així puguis trobar la plenitud de la Caritat i de la Vida.

Mn. Jaume Mayoral
Delegat de Càritas

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,12-20]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Santa Maria de Cleofàs,

parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC), sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Estanislau, bisbe

de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.; sant Zenó.

13. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant

Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

Diumenge V de Quaresma (C)

COMENTARI

Jesús perdona sempre

Legim a l'evangeli una de les escenes més boniques. Es tracta del cas d'una dona sorpresa en adulteri (i per què no porten també a l'home?). Els mestres de la Llei acusen: *Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les aquesta dones. I vós, ¿què hi dieu?* I l'evangelista afegeix: *Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo.* La cosa era clara: si diu que se l'ha d'apedregar, Jesús serà un escriba més que no més aplica la llei; si diu que no, s'oposa al gran legislador Moisès. Què fa Jesús? No acusa ningú. Simplement, després de *dibuixar a terra*, diu: *Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.* Si sou tan amants de la llei, vol dir que sou innocents! Si és així tireu la primera pedra. *Els quan van sentir això s'anaren retirant l'un darrere l'altre fins que Jesús es queda sol amb la dona: ¿Ningú no t'ha condemnat? Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.* Jesús no vol la mort del pecador, sí la seva conversió. Podríem aplicar a aquesta escena les paraules d'Isaïes (que es refereixen segurament al poder creador de Déu que és l'únic que pot ajudar Israel o potser al retorn d'Israel de l'exili) però que expliquen molt bé l'actitud de Jesús: *No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer.* Aquesta cosa nova és l'amor i la misericòrdia de Déu envers tots els pecadors. I Pau dirà que *ho considera tot escòria a canvi de guanyar Crist.* I per això afirma: *No soc just gràcies a una justícia guanyada perquè he observat la Llei,* (la llei que volien aplicar els escribes) *sinó gràcies a haver cregut en Crist que ens ensenya precisament l'amor i la misericòrdia que van molt més enllà de la llei.* Jesús no condemna els pecadors: els hi ofereix la possibilitat de tornar a viure plenament com a fills de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança».

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjats comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometenent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més».

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 3,8-14)

Hermanos: Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo. Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba. Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante. Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».